

За інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ
КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 29 (154)

Виходить раз
на тиждень

П'ятниця, 14 вересня 1984 року.

Ціна 1 коп.

3 ПОШТИ ЦИХ ДНІВ

СЬОГОДНІ мінає сорок років з дня присвоєння членам підпільної організації «Молода гвардія» звання Героя Радянського Союзу. Комсомольська організація нашого інституту вирішила гідно відзначити цю знаменну дату. Бійці студентського будівельного загону «Молодогвардієць» вирішили зарахувати до свого складу почесними бійцями Олега Кошового, інших молодогвардійців.

Комісар загону Олександр Янченко вініс пропозицію, яка була всіма схвалена, щоб студенти протягом свого трудового семестра потрудилися безкоштовно. І от кінцевий результат: бійці освоїли 64 тисячі карбованців капіталовкладень.

Матеріал про загін «Молодогвардієць» читайте на другій сторінці сьогоднішнього номера газети.

НА ЧЕРГОВИХ партійних зборах адміністративно-управлінського персоналу, які відбулися минулої середи, комуністи обговорили завдання, що стоять перед партійною організацією у світлі вимог Постанови ЦК КПРС «Про подальше поліпшення партійного керівництва комсомолом і підвищення його ролі в комуністичному вихованні молоді».

Комуністи обговорили також стиль роботи керівників окремих підрозділів інституту і Постанову ЦК КПРС «Про 40-річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні 1941—45 р.» і намітили конкретні заходи по її виконанню.

ЗВІТНО - ВИБОРНА кампанія розпочалась в профспілкових організаціях інституту. На цьому тижні відзвітували про свою роботу профбюро адміністративно-управлінського персоналу, факультетів: автоматики і обчислювальної техніки, радіотехнічного і машинобудівного.

В ІНСТИТУТІ триває передплата на періодику 1985 року. Її девіз: «Кожному комсомольцю — молодіжне видання». Найкраще організували передплату на газети і журнали комсомольські організації ФАОУ та інженерно-будівельного факультету.

КОЛЕКТИВ машинобудівного факультету щиро вітає Олександра Віталійовича Емельянова з присвоєнням йому вченого ступеня доктора технічних наук.

НОВА ФОРМА-СПЕЦЗАГІН

Трибуна для всіх

Реалізація курсу нашої партії на підвищення ефективності і якості суспільного виробництва передбачає підвищені вимоги до практичної підготовки спеціалістів. Особлива роль у цій справі відводиться виробничій практиці, яка вважається одним з найважливіших елементів професійного становлення спеціалістів, формування у них ділової ініціативи, знань, навичок і якостей керівників і вихователів трудових колективів.

В нинішньому році виробничу практику студентів проводиться у відповідності з вимогами і вказівками Мінвузу. Профільюючи кафедри інституту, зокрема, автоматики і інформаційної техніки, конструювання і виробництва радіотехнічної апаратури, технології будівельного виробництва, будівельних конструкцій організували її проведення у формі спеціалізованих студентських загонів за методом бригадного підряду.

Спецзагін — це нова форма проведення виробничої практики. Студентський колектив бере на себе зобов'язання виконати певний обсяг робіт, бережливо ставитися до технологічного обладнання і інструменту, економно витрачати матеріали, вивчати довірене йому обладнання і технологію виробництва. Під час виробничої практики студенти почергово виконують різні ви-

робничі функції, допомагають один одному, а також виконують індивідуальні доручення і програму виробничої і суспільно-політичної практики. В такому спеціалізованому загоні підвищується активність студентів, що дає можливість значно поглибити зміст суспільно-політичної практики, в основу якої закладено участь студентів в соціалістичному змаганні між собою і з комсомольсько-молодіжними колективами підприємств.

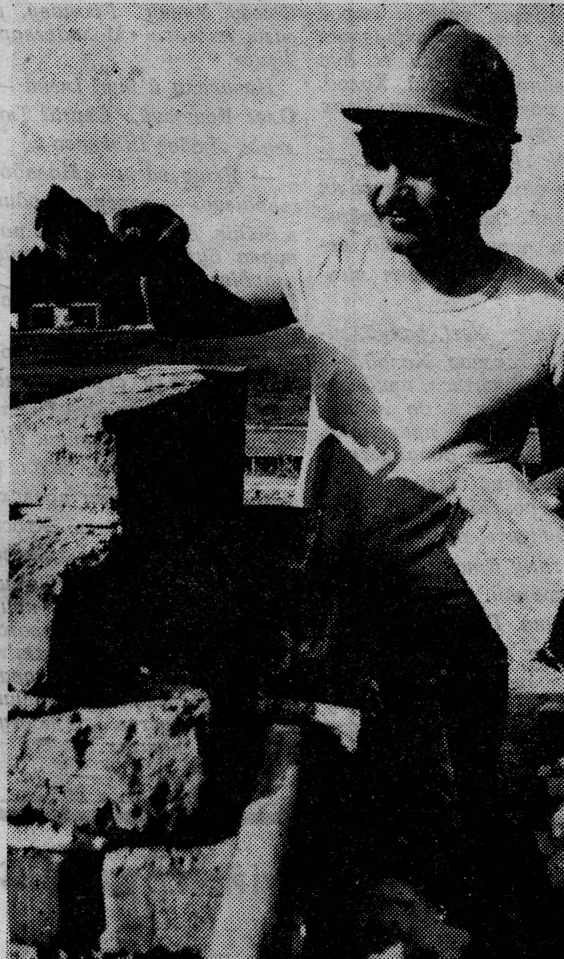
Проведенню виробничої практики у формі спецзагонів повинна передувати велика організаційна і учбово-виховна робота партійних і комсомольських організацій факультетів і кафедр, всього професорсько-викладацького складу.

Хоча в організації і проведенні виробничої практики ми набули вже певного досвіду, в цій роботі, як свідчать факти, є ще чимало недоліків і упущень. Багато профільюючих кафедр не повністю виконують договірні умови з базовими підприємствами. Особливо це стосується таких кафедр, як енергопостачання промислових підприємств міст і сільського господарства, металургійних верстатів, теорії машинобудування, теоретичних основ радіотехніки, технології будівельного виробництва. Ще велика кількість наших вихованців проходить виробничу практи-

ку на кафедрах, а це не дає певних результатів. Виробнича практика повинна проходити безпосередньо на виробництві і ці вимоги слід виконувати всім керівникам кафедр. Студенти ж, які проходять виробничу практику на кафедрах, нерідко запізнюються або й зовсім не виходять на роботу. Табельний облік на окремих кафедрах ведеться незадовільно. Ряд викладачів в період керівництва практикою відлучаються з роботи, а учбове навантаження, як правило, не виконується. Це стосується в першу чергу доцентів О. В. Зайцева, Н. Д. Галканової та В. В. Олійника. Окремі декани факультетів, зокрема радіотехнічного (т. Руцкой), розривають виробничу практику, направляючи студентів третіх і четвертих курсів на роботу в студентські будівельні загони. Такі рішення призводять до погіршення якості проведення виробничої практики, а, значить, підготовки висококваліфікованих спеціалістів в цілому. Отже, нам слід посилити контроль за організацією і проведенням виробничої практики і вжити всіх заходів, щоб не допустити подібних порушень в майбутньому.

І. КОРОЛЬОВ,
керівник виробничої
практики інституту.

БУДУЄМО САМІ,

БУДУЄМО ДЛЯ СЕБЕ

Добра традиція склалася в нашому інституті з тих пам'ятних часів, коли студенти, викладачі, співробітники вузу кинули клич зводити об'єкти своїми руками. Щороку на історичній території трудяться наші вихованці, які прикрашають новобудовами студентське містечко. І нині на ринштваннях головного учбового корпусу працюють студенти, опорадковують його. Багато робиться і на території навчального закладу, щоб постійно тут був належний порядок.

І ось нова ініціатива. Власне, це продовження славного почину — будувати своїми руками, будувати для себе. Цього разу черга настала зводити приміщення фізвиховання. Місце обрали біля стадіону «Олімп». Комуністи кафедр фізвиховання вирішили взятися за роботу власними силами. Їх підтримали всі викладачі. І будова ожила. Прийшли сюди і

студенти. Вже видніються обриси майбутньої споруди.

У новобудові розмістяться три для стрількової стрільби і стрільби з луку, буде обладнано ліжувальний фізкультурно-відновлювальний центр, діятимуть роздягальні, душові кімнати. Одне слово, кафедра матиме змогу добре обслуговувати фізкультурників, дбати про дальший розвиток фізкультури і спорту в нашому інституті.

Двоповерхова споруда, яка зводиться народним методом, матиме і службові кімнати. Тут можна буде в усі пори року займатися любимими видами спорту.

В. ПАВЛОВ,
партгрупорг кафедри
фізвиховання.

На знімку: на будові третьокурсник радіотехнічного факультету Юрій Петрук.

Фото О. Володимирова.

Його по праву називають мозговим центром інституту. Тут вирішуються найскладніші проблеми вдосконалення організації всього навчального процесу, розробляються і вивчаються конкретні виробничі ситуації, обробляється чимало науково-технічної інформації тощо.

Колектив обчислювального центру ВПІ — один з кращих підрозділів вузу.

На знімку: начальник електронно-обчислювальної машини Василь Степанович Калайда з оператором Тетяною Павлівною Уровською за обробкою чергової інформації.

Фото О. Володимирова.

УСТЯ — одне з найкрасивіших сіл Бершадського району, особливо навесні і влітку, коли вкривається біло-рожевим квітінням садів, свіжою зеленню городів. А якщо сюди додати ще й цілюще повітря, настане на пахощах трав, і парне молоко, так це ж справжня ідилія. І наскільки ж був здивований Сергій Холод, коли почув розмову двох своїх друзів.

— Я тут би не жив, — сказав один, виставивши як аргумент... дитячий садок. Він на перший погляд непоганий, але не рівня міському.

— Ми в Усті, рахуй, місяць, — сказав Холод. — Встигли обжитися, придивитися до села, до людей. Отож давайте прикинемо, чим би змогли допомогти.

— Дитячий ігровий майданчик потрібен...

— Значить, зробимо.

На тому й порішили. Дістали ватман, олівці, сіли за креслення. Година — друга — і вже на папері чітко вимальовувалась пісочниця, гойдалки, лавочки... Продумали найбільш зручне розташування.

Практика для нього — можливість останніх проб перед закінченням інституту. Та ще й яка практика! Певна самостійність, широкий простір діяльності. — Пропоную зарахувати до складу загону Героя Радянського Союзу Ульяну Громову, а загін назвати «Молодогвардійцями».

Називали й інші імена — Олег Кошовий, Сергій Тюленін, Любов Шевцова...

— Якщо загін «Молодогвардійців» — заперечив один з бійців, значить з нами повинна бути вся «Молода гвардія» — і Земнухов, і Туркенич... Будемо працювати і за них, і за себе.

З ранку до пізнього вечора працювали студенти на зернотоку. По приїзді їм саме цю справу доручили. Ділянку визначили, мовляв, сплануйте земляну поверхню, зацементуйте... Хтось з інженерно-будівельного підказав: «Господарству вигідніше було б мати крилий тик, правда, він дорожчий, але ж — яка гарантія!». Подумали, подумали і навчилися. Переконали керівників господарства і ті поступилися в коштах.

На згадку — дружба

Нині в нашій країні навчається значна кількість іноземних студентів-стажерів, аспірантів, — із звільнених від колоніалізму країн Азії, Латинської Америки, Радянський народ розглядає підготовку національних кадрів для зарубіжних країн як виконання міжнародного обов'язку, реальний внесок у міжнародну співдружність.

Радянськими учбовими закладами уже підготовлено сотні тисяч іноземних спеціалістів. Радянський Союз активно сприяє у підготовці кваліфікованих кадрів, вносить значний внесок у справу формування народної інтелігенції держав, які виникли внаслідок розпаду колоніальної системи. Навчання іноземних студентів відповідає інтересам тих країн, які напружують на здобуття освіти в Радянський Союз своїх громадян.

У вересні 1979 року прийняв іноземних студентів і наш інститут. Несміливо входили першокурсники в аудиторії, сідали за парту, щоб оволодіти науками. Та з кожним днем вони все краще починали володіти російською мовою, у новачків з'явилися товариші, проходила відчуженість. Так минули тижні, місяці напруженої роботи. Залишилися заліки, екзамен, курсові проекти. З'явилися і наші друзі, встановилися тісні зв'язки з викладачами. Та й гуртожиток став рідним домом, а Вінниця — рідним містом.

І от остання сходинка до здобуття спеціальності — захист дипломного проекту. Відповідальні, хвилюючі і незабутні хвилини. Першим, пам'ятаю, був Фуд Хамдан. Спокійно, впевнено звучить його голос, пояснення переконливі, чіткі і ясні. Тим часом хвилюється Абдул Таліб Гаві, помітно, як напружено працює свідомість. Перед комісією він говорить швидко, коротко, чітко. І вже на черзі Аззам Шанті, Ахмед Шехаб, Юсеф Саїд, Ахмед Халіль, Моріс Садик Діаб, Фулгенс Битесегіле, Еліагоша Стефаніо Мота, Захрі Лахбіб, Карлос Діас Гарсія — всі дванадцять наших перших випускників успішно захистили дипломні проекти, здобули спеціальність інженера-будівельника. Студент із Сенегала Гай Саліу одержав диплом з відзнакою.

Крім дипломів іноземні студенти одержали документи на право викладання російської мови як іноземної. Багато сил доклали вони, вивчаючи спецкурс методики викладання російської мови, багато хвилювань було під час педагогічної практики, коли самі проводили заняття з студентами-іноземцями першого курсу. З поставленим завданням вони справилися успішно.

Залишили Вінницю, Радянський Союз іноземні студенти першого набору. Але тут, у країні великого Леніна, у них залишилися друзі. А для дружби не страшні відстані. Попереду у молодих спеціалістів творчий труд. Тож бажаємо зодичим нових красивих будинків.

Є. ГЕРАСИМЕНКО,
викладач російської мови.

ДО 40-РІЧЧЯ ПЕРЕМОГИ

У НЕБІ ПІД МОСКВОЮ

У вересні 1941 р. група бомбардувальників нашого полку вилетіла на бойове завдання. Недалеко від села Сергіївка Курської області наш літак зробив змушену посадку. Як екіпаж разом з спеціалістами, які прибули сюди, не поспішав швидко полагодити бойову машину, все ж таки довелося затратити кілька днів. Тим часом фашисти підходили до Орла. Бомбардувальник потрібно було перегнати на аеродром, а льотний екіпаж з якихось причин затримався. Бригада спеціалістів відбула, і я лишився один.

Уже досить добре було чути артилерійську канонаду. Над головою часто пролітали фашистські літаки. Від червоноармійців, які проходили дорогою, я дізнався, що ворог захопив Кромі, а Сергіївка знаходилася в двадцяти кілометрах від цього міста, тому фашисти могли з'явитися тут у будь-який час. Вдень і вночі я охороняв літак, з нетерпінням чекав пілотів. Домовився із загonom ополченців, що як тільки з'явиться противник, дійду балкою в район збору партизанського загону, знявши з ДБ кулемет, боекомплект. Бомбардувальник можна була підпалити — цього могла вимагати обстановка.

Через кілька днів недалеко від Сергіївки почувся кулеметні черги і гул літаків. Спостерігаючи за повітрям, я побачив, як два ворожих винищувачі з пікірування вели обстріл якоїсь цілі. Як потім виянилось, це був У-2. Він йшов так низько, що мені його не було видно. «Мессерам» вдалося підбити його. Льотчик лишився живий. Помітивши ДБ, який стояв недалеко, він направився до нього. Ми познайомилися. Льотчик назвав себе Федором Куликовим. Це був симпатичний лейтенант. Відчувалась в ньому енергія, рішучість, запал. І в мене народилася ідея: вдвох вилетіти на бомбардувальнику. На щастя, площадка, де він стояв, дозволяла це зробити.

Мою пропозицію Федір прийняв. Я поцікавився його льотною підготовкою, розпитував, на літаках яких типів він літав. Виянилось, що Куликов знає лише одномоторні машини. Тоді я розповів про свої спостереження за поведінкою ДБ у польоті і при посадці. Федір уважно вислухав, потім став вивчати кабінку льотчика і її обладнання. Але я, як технік, міг повідомити тільки теоретичні положення. Практичне ж виконання задуманого залежало від його майстерності.

Вирішили провести тренування. Завели двигуни. Льотчик рулив по площадці, працював рулями висоти і повороту, а я спостерігав за його діями, стоячи на крилі. Все йшло нормально, і ми вирішили на світанку наступного дня летіти на свій аеродром.

Та вранці, раптом зіпсувалася погода. Політ довелося відкласти. А під вечір з'явився «хейнкель». Покружляв і полетів. Чекати більше не можна було. На душі неспокійно. Чесно кажучи, був, напевне, один шанс із ста, але не скористатися ним ми не мали права.

Як тільки розвиднилось, льотчик зайняв місце в кабінці, я — за кулеметом.

— Якщо з'явиться фашистський літак і піде на нас в атаку, будеш відстрілюватися, — сказав мені Куликов.

Федір трохи прорувив і пішов на зліт. Бомбардувальник неждано розвернуло вправо, поволо на шосейну дорогу, вздовж якої тягнулися телеграфні дроти. Все ж льотчик зумів відірвати машину від землі, з правим креном перевалив через дорогу і ледь було не зачепив крилом за один із стовпів. Був момент, коли мені здалось, що все кінчено... Але Куликов утримав літак і взяв курс на наш аеродром. Бомбардувальник весь час йшов з правим креном. Дії алеронами майже не допомагали. Як потім виянилось, причина була в деформації правого крила.

М. АРХИПОВ,
(Закінчення в наступному номері).

Третій, трудовий МОЛОДОГВАРДІЙЦІ

Весь час, коли працювали на території дитсадка дорослі «дяді», їх малеча чомусь називала «офіцерами», «льотчиками», за ними невпинно спостерігали зацікавлені Тані і Володі, Катрусі і Сергійки... «Допитувались»: «А на літакові покажете?», «А чого у корови молоку біле, коли вона їсть зелену траву?». Сміялися студенти, своє дитинство загадуючи, і пішли лише тоді, коли змонтували останню гойдалку.

Коли в комітеті комсомолу інституту формувався загін безоплатної праці, п'ятикурсника Сергія Холода довго вмовляли не доволось. Якщо справа варта — його лише «заведи!» Чудовий хлопець, і, що важливо — авторитетний! За плечима — служба в армії, два будзagoonівських сезони.

— Комісаром прошу назначити Сашу Янченка. Ми з ним уже працювалися. Що ж до бійців, то хлопці є на прикметі. Перший з них — мій брат Юрій, — сказав Холод.

Згодом зібрав хлопців і дівчат, знайомих по спільній роботі в будзagoonі. Зійшлися дружно, багато в студзagoonівських куртках з емблемами, значками на лацканах — підтвердження їх участі в трудових десантах. Дивився на них і подумки відзначав: не змінилися, такі ж впевнені в собі, мужність красиві обличчя, залишки загари... Хіба що подорослішали. З такими за серйозну справу можна братися сміливо, не підведуть.

В голос читали статтю — звернення до бійців всесоюзного студентського будівельного загону.

— Ідея ділова, — відразу ж схвалив Ігор Дорохов, п'ятикурсник інженерно-будівельного факультету.

Одночасно клали цегляну підлогу у корівнику. Спершу посилали хлопців, відриваючи їх від більш важливих нарядів — що поробиш: теж плановий об'єкт! Виручила Люба Голяк, другокурсниця машинобудівного.

— Як ви думаєте, Люба Шевцова і Уля Громова змогли б укласти цеглини?

— Ти про що?

— Ми з дівчатами вирішили з завтрашнього дня замінити вас у корівнику...

У вільну годину малювали стіннівки, оформили куточок, присвячений пам'яті мужніх красенів: на найвиднішому місці портрет О. Кошового, далі фотографії І. Земнухова, С. Тюленіна, І. Туркенича... Знаменитий роман Олександра Фадеева... Поруч на окремому стенді — зобов'язання трудитися ударно, по-молодогвардійськи, освоїти до кінця сезону належні капіталоукладення, визначити переможців змагання...

Побував якось у місцевій школі Саша Янченко: «Хлопці, у десятирічці свій телецентр!».

Зацікавилися любителі радіотехніки, зачастили в школу. Між студентами і учнями склалися дружні стосунки. Підійшов одного разу до командира Сергій Жмака.

— Змільні від наряду сьогодні. Учні вирішили крелеферму побудувати. Треба допомогти їм.

Зібрали раду.

— Я за! — підтримав Валерій Томчук. Пам'ять про себе добру залишило.

Щодня виділяли одного-двох помічників. На основних роботах переглядали розстановку сил. Крильчатники зробили на славу.

Такі вони, молодогвардійці.

В. ВІТКОВСЬКИЙ.

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

Де ж ефективність?

В двадцятому номері нашої газети від 18 травня нинішнього року під рубрикою «Народний контроль» було надруковано статтю народних контролерів ФАОУ «Дбати про ефективність». В ній шла мова про те, що окремі кафедри факультету недостатньо враховують науково-виробничі інтереси Вінницького регіону. Минулого року лише 6 процентів госпдоговірної тематики виконувалося для Вінниці і області.

І досі кафедри слабо проводять роботу по укладанню фінансових договорів на передачу підприємствам результатів науково-дослідних робіт, окремі вчені взагалі не беруть участі у виконанні госпдоговірної тематики. Найнижча ефективність використання наукових кадрів на кафедрах економіки промисловості і організації виробництва та хімії.

Групою народного контролю факультету було запропоновано всім кафедрам більш детально вивчити можливість укладання договорів з зацікавленими організаціями і підприємствами і

представити в науковий сектор інституту плани цих робіт. Проте, в першому півріччі лише кафедра обчислювальної техніки уклала і виконала такі договірні роботи, хоча реальні можливості для цього є й на інших профільюючих кафедрах. Чого ж вони вичікують?

В. БАСОВ,
заступник начальника науково-дослідного сектору інституту,

Г. БУШМИЧ,
голова групи народного контролю факультету автоматизації і обчислювальної техніки.